

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
NŐI SZAKASZ

MÉG MINDIG NYARALUNK!

Amikor a gyerekek kicsik voltak, nem volt könnyű pálya nekifutni a családi nyaralásnak. Így aztán alig vártam, hogy önálló legyenek, és csomagoláskor ne kelljen észben tartanom az alvós macit, a pót-pótruhákat, a kakaó-keverő kanalat; naponta ötször elmondanom, hányat kell még aludni, miért nem visszük magunkkal a szomszéd kisfiút és a szomszéd macskát. Ma már tudom, hogy a pálya nemhogy könnyebb nem lesz, de hosszabb is.

◆ Az utazás előtti hónapokban hajdanán csak a kiszemelt viráglocsolóval és a férjemmel kellett egyeztetnem. Életem párjával azt kellett tisztáznom, hogy nincs-e az ominózus időintervallumban olimpia, Eb, vb, hogy szabadságra tud-e menni, és minden évben kellett egy kisebb tréninget tartanom arról, hogy tulajdonképpen miért is kell elmenni ahelyett, hogy itthon pihennék.

Az utóbbi években ehhez hozzájött az utódainkkal való koordináció. Ha felteszem a kérdést, legyen-e idén családi nyaralás, a válasz egyöntetű, sőt, kissé szemrehányó: „Hát miért ne lenne?” Ha megkérdem, ki mikor ér rá, a válasz vagy „Honnan tudnám ennyire előre!” vagy „De hát én már mondtam!”, a kettő közötti infó nyomtalanul elvész a kollektív emlékezetben. Napi program a vacsoránál, a családi viberen és a kiakasztott közös naptárban való egyeztetés. Utóbbi olyan, mint egy tavaszi fa: egyik nap még semmi sincs rajta, aztán pár óra alatt megtelik virágokkal. No meg felkiáltójelekkel, szívecskékkel és a többség számára értelmezhetetlen mozaikszavakkal.

Zsonglörködöm vizsgaidőszakokkal, várható és váratlan munkahelyi projექtekkel, családi eseményekkel (leánybúcsú, szülinap, esküvő), táborokkal, nyári munkákkal és gyakorlatokkal, saját és barátok szerelmi bánatával. Kezdetben még az időjárás-előrejelzést, a havi ciklusokat, a nagymamai félelmeket (járványok, várható természeti katasztrófák és terroristatámadások) is igyekeztem figyelembe venni (némielyik ad absurdum befolyásolni), de ezekben az ügyekben ma már fatalista vagyok.

Tény, hogy ma már kevesebb a csomagoláskor listázott hagyományos alvós játék, viszont sokkal több az érzékeny technikai eszköz és kábel, és ezeket nehezebb bedugni a csomagok közötti résekbe, mint a hajdani plüssállatokat. Nem kérdezik ugyan, hogy mikor megyünk már, én viszont annál gyakrabban,

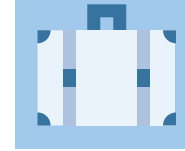
hogy mikor akarják elintézni, beadni, megvenni, bepakolni. Immár két férfi is van a családban, aki úgy áll hozzá, hogy „ne aggódjak, be tud csomagolni egyedül is”, megérkezéskor mégis nekem szegezi a kérdést, hogy „hoztam-e neki papucsot” és „hová tettem az úszógatyáját”. És van három nő, aki nem tudja eldönteni, vigyen-e hajbalzsamot és magassarkú cipőt. A fiúk nem értik, minek olyan sok cucc egy hétre (bár ők persze becsempésztek egy plusz bőröndöt, amelyben mindössze egy távirányítós hajó lapul), de aztán majd megfagynak a szabad-téri előadáson a mi pulóverünkben, és naná, hogy szükségük van körömvágó ollóra, hidratálókrémre, sebtapasztra és más „fölsleges női kacatra”. Természetesen minden családtagom „belefért egyetlen sporttáskába”, és kérdőn néznek az általam összekészített pakkokra, amelyek tartalmazzák a család gyógyszer-, testápoló-, nasi-, strandkellék- és társasjátékkészletét, s amelyekbe mindannyian belecsempésznek egy-egy kimaradt futócipőt vagy hajvasalót, amíg „rám kellett várni”, mert virágokat locsoltam, elmosogattam a reggeli edényt, és mindenkinek bekészítettem az enni- és innivalókat. Tény, hogy a kocsink csomagtartója nem tartott lépést az évek során megnőtt láb- és konfekcióméretekkel, ezért aztán okoz némi nehézséget, hogy a humán szállítmány is maradéktalanul beférjen. Ma már tudom, hogy az örök neuralgikus pontok – a „Hadd együnk a kocsiban!”, „Nehogy má'ezt a zenét tegyük be!”, „Ki rakja arrébb a könyökét?”, „Bekapcsoljuk a légkondit vagy kinyissuk az ablakot?” – ugyanúgy előkerülnek, csak kisebb hangerővel és nyelvíleg leleményesebb formában. De amikor már én is az autóban ülök, ellazulnak, kisimulnak az idegeim (a tagjaim nem annyira, mert lábamnál a hűtőtáska, hátamban a fiam térde). Mert tudom, hogy már csak pár dologért kell visszazsaladnunk, amiről néhány utcával odébb kiderül, hogy otthon hagytuk, és újra kezdetét veszi a NYARALÁS, amiről minden évben azt gondolom, hogy talán ez az utolsó így együtt. ◆

SZÖVEG –
TÓTH GERGELY

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

VÁNDORMADARAK

A mi családjunk évente kétszer vándorol más égtájra. Irányultságunk pont ellentétes a madarakéval, mi hidegben még kietlenebb helyet, melegben még trópusibbat keresünk. Persze nem jutunk oly messze, s nem maradunk oly soká. A vándormadarak hihetetlen olcsón telelnek: végig tudják vadkempingezni egész Észak-Afrikát! Mi mostanában nyáron Horvátországig, télen Ausztriáig jutunk. Igen nagy stresszáldozatokkal...

◆ A vándormadarak biológiai órája valószínűleg egész évben a Nagy Repülés körül ketyeg. Nálunk a naptár tengelyei is megszámlálhatatlanok, van például a hagyományos keresztény ünnepkör, a tanév(ek), apósomék szőlőnövekedés-borfesztivál időszámítása, hogy csak néhányat említsünk. A tanévek nem mindig harmonizálnak, ilyenkor a legidegesítőbb kérdéseket a gyerekektől kapom. Legalább ötödik éve csodálkozó szemmel kérdezi meg valamelyikük az őszi szünet szinte minden napján, vajon miért készülődöm az egyetemre szolidan kiöltözve és erősen egzaltáltan. A keresztény ünnepkört igyekszünk tartani, némi nemzeti öntudattal kiegészítve. Például március 15-én kerüljük Ausztriát, október 23-án Oroszországot, karácsonykor a wellness-szállókat. Általában is elutasítjuk a „hosszúhétvége” kifejezést, keményvonalas hagyományörzőként szívesebben hívjuk az ünnepet május elsejének vagy pünkösödnek. A szombatokkal való csereberét perverz ötletnek tartjuk: az iskolai oktatási nap ilyenkor általában elég laza ahhoz, hogy elegánsabb lenne meg sem tartani.

A soktengelyűséghez hozzájön feleségem és négy nagyobb gyermekünk külön elképzelése az éves programokról: bevásárlóutak és koncertek Budapesten, nyári munka és tábor – avagy azok ellen való tiltakozás, utolsó pillanatban felbukkanó triatlton versenye és néptáncfellépések, a legalattomosabb módon becsúszva egy-egy nyugodnak ígérkező vasárnapra, szülői szállítási igényrel súlyosbítva. Persze gyönyörű is ez az élet, mintha egyszerre három-négyet is élnénk!

Ám a tengeri nyaralásért és téli síelésért nagy árat fizetünk. A stressz enyhe, de leghosszabb első szakasza négy-öt hónappal korábban kezdődik, amikor kezdjük érezni, hogy idén is *menthetetlenül megcsúszunk* a szervezéssel. Ezt még sikerül tudatalattinkba szorítani, ám az út előtt kb. egy hónappal már végleg körmünkre ég a dolog. Ilyenkor már csak heroikus erőfeszítéssel tudunk hét főre megfizethető szállást szerezni, mégis közel lenni a vízhez, hóhoz, élelemhez.

A stressz második szakasza az ún. *leszakadás*. A munka-terhelések nem csökkennek, nem engedélyeznek szünetet, hanem mintegy gyűrődnek a tennivalók a nyaralás egy hete előtt és után. Két-három éjszakázás bizonyosan benne van a pakliban. Internetfronton visszafordíthatatlannak tűnő vere-séget szenvedtem kb. öt éve: azelőtt mindig el tudtam utazni számítógép nélkül, ma már nem merem egy hétig őrizetlenül hagyni az egyre agresszívebben időt követelő e-postaládá-mat, különben az utógyűrődés engem is maga alá gyűr. (A tünetegyüttesre már van angol betűszó is: FOMO – Fear of Missing Out.)

Elérkezünk az utazási stressz boldogsággal kecsegtető harmadik szakaszába, az *elindulás előtti állapotba*. A legreménytelenebb vállalkozás, hogy a gyerekeket rávegyük, pakolják készre csomagjaikat legalább a tervezett hajnali indulást megelőző estére. Kiabálás, fenyegetődzés, szép szó, sőt, egy precedensértékű korábbi itthon hagyás: mind eredménytelenül hullik a semmibe. Emellett kíméletlen legitimációs harcot is vívunk, hogy az autó felkészítése, a cikleadás és egyéb munkaköri kötelességek vajon az utazási felkészülés teljes értékű részének számítnak-e vagy gyanús magán-tevékenységnek, ami egyenértékű a közteherviselésből való kivonódással. A tervezett és tényleges indulás közötti időrés kb. fél nap. Ilyenkor bukkannak fel a hűtőből elfogyasztandó maradékok és következményeik, az elmosogatásért kiáltó edények, a gondoskodást igénylő kutya és kuka, a mérnöki precizitással telezsúfolt autó rendjét utólag megbontó plusz kosarak.

Szerencsére csodálatos szomszédaink és gyerekeink vannak, végül is elindulunk. Általában mégis olyan nagy forgalmi dugó, meleg vagy hideg, mint amitől féltünk, s a kompotat is rendre elérjük – bár a titkos irigység mindig emészt a baráti család iránt, akik tényleg el tudnak indulni hajnalban. Ja, igen, a lubickolás-sielés végül is jó. Vagyis tényleg megéri! ◆